

napredni in liberalni Zalesčan, naj bode uže mošk ali ženska kaj dobro razveseljevati in se kratkočasiti. Vem, da uže teško čakate zvedeti, kaj bi to prav za prav utegnilo biti. Mojo pošteno gostilnico prebivalstvo Zalesja in okolice od dné do dné v vedno večjem številu obiskuje, ker se mu je moja vsakovrstna pijača in druga postrežba v okrepčanje duha in po delu utrujenih udov kaj zelo priljubila. Da se pa človeku telo še bolj vtrdi in močnejše postaja, treba je telovadbe tudi takrat, ko je uže sicer vesel. Tako telovadbo pa gospoda po mestih in tudi priprosto ljudstvo po drugih naprednih krajih uže zdavna pozna; le pri nas si še tal pridobila ni. To razvedrilo za pametnega človeka, katero ravno mislim, je „ples“. Da se pa javno plesati sme, treba je posebnega dovoljenja taistemu imeti, ki ples in godbo omisliti hoče. Take dovolitve izdaja županstvo v svoji občini; za vsakokratno dovoljenje treba je zopet prosilcu izplačevati določene zneske ki se „takse“ imenujejo. Te takse pridejo pa edino in le domači občini v prid in korist.

Nasvetujem toraj, da se v Zalesji poskusijo javni plesi vpeljati: Ta nasvet je odbor skoraj soglasno sprejel.

Trgovinska in obrtna zbornica.

Trgovinska in obrtna zbornica imela je, kakor smo že javili, dné 16. decembra 1887 redno javno sejo pod predsedništvom gospoda zborničnega predsednika Josipa Kušarja, v navzočnosti vladnega zastopnika, gosp. c. kr. vladnega svétnika Josipa Dralke, in naslednjih gospodov zborničnih udov: Ivana Baumgartnerja, Iv. Dogona, Oroslava Dolenca, Vekoslava Jenka, Antona Kleina, Karola Luckmanna, Blaž Moharja, Mihaela Pakiča, Ivana Perdana, Vasa Petričiča, dr. Josipa Poklukarja, Josipa Ribiča, Jerneja Žitnika.

Gospod predsednik konstatuje navzočnost števila zborničnih udov, potrebnega za sklepčnost, otvori sejo ter imenuje overovateljema zapisnika gospoda Blaža Mohorja in dr. Josipa Poklukarja.

I. Zapisnik zadnje seje se odobri.

II. Gospod zbornični podpredsednik M. Pakič poroča o prošnji občine borovniške za napravo brzojavne, s pošto združene postaje. Odsek se je natanko bavil s to prošnjo ter se uveril, da je v davčni občini borovniški 83 obrtnikov, kateri bi brzojavne postaje zelo potrebovali. V občini borovniški so veliki gozdovi ter bi rečena postaja bila v največjo korist tamkajšnji lesni obrtnosti. Razven tega je treba poudariti, da je v Bistri, ki leži v isti občini, mehaničen malin za žito, in ker se za ta malin naroča žito z Oggerskega in iz drugih krajev, a izdelki se izvažajo v Trst, Reko, Ljubljano in drugam, to bi gotovo bilo v prid tudi temu obrtnemu oddelku, ako bi se napravila v Borovnici brzojavna postaja. Kar se tiče kmetijstva, ne more se trditi, da bi tudi ono posebno potrebovalo brzojavne postaje, vendar pa je zbor-

nici v prid gozdarstva, obrtnosti in prometa občine borovniške pripoznati, da je treba osnovati v Borovnici brzojavno, s pošto združeno postajo, in zato odsek nasvetuje: „Zbornica naj prošnjo občine najtopleje priporoča.“

Predlog je bil sprejet.

III. Gospod zbornični svétnik Anton Klein poroča, da se je občina Gornji Logatec obrnila do poštnega in brzojavnega ravnateljstva v Trstu s prošnjo, da se napravi brzojavna postaja v Gornjem Logatci. Odsek se je natanko pečal s to prošnjo in se uveril, da bi naprava brzojavne postaje ne bila samo v korist c. kr. okrajnega glavarstva, c. kr. davčnega urada, c. kr. okrajnega sodišča in beležništva, ampak tudi v korist mnogih lesnih trgovcev, ki so v živi trgovski zvezi s Trstom, Reko in drugimi mesti, potem v korist vinskih in deželnih proizvodov kupcev. Prošnjo Gornjega Logatca podpira tudi c. kr. okrajno glavarstvo logaško. Kmetijstvo sicer ni toli razširjeno, da bi mogli govoriti o trgovini izdelkov, tembolj pa se mora od drugod uvažati žito v take kraje. V korist gozdarstva, ki je tu zelo razvito in trgovina z lesom precejšnja ter v korist obrtnikov in prometa mora odsek priznati, da je v Gornjem Logatci treba napraviti brzojavno postajo, in zategadelj nasvetuje odsek: „Zbornica naj najtopleje prošnjo občine priporoča.“

Predlog se sprejme.

(Dalje prihodnjič.)

Prva slovenska stalna učiteljska razstava.

Šolstvo onih narodov napreduje iz raznih uzrokov bolje od slovenskega. Poleg drugih prednosti imajo nemške, češke šole tudi več učil nego slovenske. Po večjih mestih, n. pr. v Gradci, na Dunaj, prirejajo celo učitelji cele muzeje učilnih pomočkov ali tako zvane permanentne razstave učil. Jednako učilsko razstavo namerava ustanoviti „Pedagogičsko društvo“ v Krškem za slovenske šole in učitelje. Nabiralo bode po naši ožji in širji domovini in v obče pri založnikih po svetu raznovrstnih učil: knjige za šolo in učitelje, karte, slike, kalupe, aparate, prirodnine in drugo vse pač, kar šola rabi in kar šoli koristi. Vse nabrane predmete zbiralo bode „Pedagogičsko društvo“ v Krškem v lepih prostorih tukajšnje ljudske in meščanske učilnice, kjer bodo stalno razstavljeni vsem slovenskim učiteljem in šolskim prijateljem na ogled. Došla darovana učna sredstva se bodo razglaševala in opisovala v društveni knjigi v „Pedagogičskem letniku“ in o šolskih listih v „Učiteljskem Tovarišu“ (v Ljubljani) in v „Popotniku“ (v Mariboru). S tem si dovoljujemo torej na to novo podjetje opozoriti slovensko občinstvo osobito učiteljstvo slovensko, založnike šolskega blaga in šolske prijatelje pa prositi, da bi blagovolili primernih predmetov brezplačno in franko pošiljati v „prvo slovensko stalno učiteljsko razstavo.“

V Krškem, 16 februarja 1888.

Odbor „Pedagogičskega društva.“